

N A Š I R A Z G O V O R I

Vinko L.:

Jutro.

Solnce je že vzišlo,
zopet k nam je prišlo,
ptičkom, ki so spale,
tiho govori:
Oj, zbudite se, zapojte
ptičke moje mile,
Bogu hvalo dajte,
ki vas je ustvaril!

Danica B.:

Nedolžna mladost.

V senčnih gajih se sprehaja
In poslušaj ptičji spev,
v tihí noči jo obdaja
božjih zvezdic zlat odsev.

Daljni spev zvonov donečih
želje lepe ji budi.
vsa vzdrheteva v jasni sreči,
ko med limbarji stoji.

Njeni vzori, čisti, jasni
v svetlih dvorih se bleste,
solnčno čisti so in krasni,
v vekov veke ji žare.

Janez Stepan:

Gozdarček in škrtati.

Živel je v starih časih gozdarček, ki ni imel ničesar razen borne kočice, stoječe sredi gozda. Hranil se je največ z gobami, ki jih je bilo v gozdu dosti.

Nekega dne se odpravi zgodaj zjutraj ponje. Ponoči je padal dež, pa se je gozdarček začudil, ker jih je bilo toliko in tako lepih. Posebno ena je bila pa že tako lepa in velika, da jo je kar gledal in gledal. Sam ni vedel, kje bi začel nabirati, ker so bile gobe tako lepe. Naposled začne kar od kraja. Metal jih je v vrečo. Ko jih je imel že pol vreče, se je približal oni veliki, krasni gobi. Bila je kakor dežnik. Mož vidi, da ne bo šla v vrečo, pa skriva le-to pod drevo in še mahu nameče nanjo, češ, da je ne bo kdo zapazil, ko bo šel mimo. Potem pa se obrne k oni veliki gobi in jo začne drmati na vse strani. Kmalu se mu posreči, da jo zruši, ali glej, ko jo hoče vzdigniti, kako silno je težka! Misli, misli, kako jo bo spravil na ramo. In se kmalu domisli: Vali jo do drevesa, tam jo komaj privzdigne do nizko ležeče veje ob deblu, in polagoma tako visoko, da mu je segla do rame. No, zadene si jo na ramo in veselo koraka proti domu. Mislil si je, kako dolgo se bo mogel hraniti z velikanko, in mu ne bo treba iskati si drugih gob. Ko tako veselo premišluje, zadene spotoma ob korenino, ki je štrlela iz tal. Gozdarček pade na tla in goba se razleti na več kosov. Pa kako se prestraši, ko zagleda pred seboj kopo majhnih možičkov z dolgimi bradami. Ali škrtatje ne pomišljajo dolgo, zagrabijo svoje dolge palice in po ubogem starčku! Eden je celo izruval koprivo in ga ščegetal po obrazu. Gozdarčku je bilo tega kmalu dovolj in krepko je posegel med škrate s svojo težko gorjačo. Vnela se je prava bitka, cunje so tako frfotale kot listje, kadar piha veter.

Fo trdem boju se posreči gozdarčku, da jih požene v beg. Saj je bil pa tudi že čas, gozdarček je imel še samo majhen kos palice. Potem začne pobirati kosce gobe, pa kako je bila sedaj lahka! Skoraj ni imel kaj nesti. Začne motriti ostanke, kar zapazi v njih luknje, ki so bile tako velike kakor škrtati. Šele sedaj se domisli, da so bili v gobi skriti škrtati in zato je bila tako težka.

*

Vinko: »Siroto« priobčimo prihodnjič. Opisati že znaš, le tuintam je še trda, premalo poje. Le pošlji še in vse skrbno pili in ogladi, preden daš iz rok. Pozdravljen!

Danica: Vem, da ne počivaš, da pa delaš le za — v koš, pa tudi ni res. Tvoja vztrajnost je zgledna, in vidim, da tudi napreduješ. »Mravlje« bi se prenehale iz našega kotička v list, če bi bile še za spoznanje boljše. Pozdravi tudi svojo prijateljico in se kmalu spet oglasi!

Janez: Le vse, kolikor mogoče na kratko, jedrnato, nič nepotrebnih besedi in ponavljanja! In potem: vejice in pike; sploh premalo paziš na ločila. No, to je posledica pisateljeve vneme, kaj ne? Sicer si že vrl dečko, le kaj se še zmisli in nam lepo opiši. Ostanj zdrav!

Vasovalec.

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

DATE OF ACQUISITION
BY

ACQUISITION INFORMATION
FROM

ACQUISITION INFORMATION
FROM